

Рей Нельсон

Восьма година ранку

Після закінчення сеансу гіпнотизер скомандував:

- Прокидайтеся.

Але сталося щось, що не піддається поясненню.

Виявилось, що один із гіпнотизованих весь час не спав. Раніше такого не траплялося ніколи. Його ім'я було Джордж Нада. Напівприкривши очі, він розглядав море людських облич, що обступило з усіх боків сцену амфітеатру. Спершу він не розумів, що відбувається довкола. Здогад вразив його лише тоді, коли він нарешті розгледів обличчя Чародіїв, точніше їх потворні, нелюдські маски. І той, чиє ім'я було Джордж Нада, зрозумів, хто вони були, зрозумів тому, що не спав, як усі. Першим його бажанням було бажання піти, втекти, але Чародії, безсумнівно, придушили б його свідомість командою повернутися, і все б закінчилося, навіть не розпочавшись.

Коли сеанс нарешті завершився, Джордж вийшов надвір, і нічні спалахи неону безслідно поглинули його. Він повільно йшов вулицею, намагаючись не подавати виду, що помічає зелені тіла й жовті, сітчасті, як у бабок, очі, очі нових володарів Землі. Один із них гукнув його:

- Гей, друже! Вогнику не знайдеться?

Зупинившись, Джордж чиркнув запальничкою і пішов далі.

Уздовж вулиць на вітринах висіли величезні плакати, що зображали сітчасті очі Чародіїв. Під ними були накреслені команди: "ВІСІМ ГОДИН ПРАЦЮЙ, ВІСІМ ГОДИН ВІДПОЧИВАЙ, ВІСІМ ГОДИН СПИ", або "ОДРУЖУЙТЕСЯ І РОЗМНОЖУЙТЕСЯ". Жовте око в одному з телеекранів на вітрині глянуло на Джорджа, але він вчасно відвернувся. Не бачачи обличчя Чародія на екрані, він міг чинити опір його наказу: "СЛУХАЙТЕ МОЮ КОМАНДУ".

Нада жив у маленькій квартирі зі спальнею, і перше, що він зробив, прийшовши додому, - це обірвав дроти в телевізорі і зачинився в спальній кімнаті, але з квартир сусідів до нього час від часу долинали звуки телепрограм. Здебільшого чути було людські голоси, але часто-густо їх переривало гордовите каркання чужинців:

- ПІДКОРЯЙТЕСЯ УРЯДУ, - говорив один.

- МИ ВАШ УРЯД, - квакав інший.

- МИ ВАШІ ДРУЗІ, - мовив третій.

- ПІДКОРЯЙТЕСЯ!

- ПРАЦЮЙТЕ!

Раптом задзвонив телефон. Джордж підняв слухавку. Це був один із Чародіїв:

– Говорить начальник поліції Робінсон. Джордже Нада, ви постаріли. ЗАВТРА ВРАНЦІ О ВОСЬМІЙ ГОДИНІ ВАШЕ СЕРЦЕ ЗУПИНЕТЬСЯ. Повторіть, будь ласка.

- Я постарів, - сказав Джордж. - Завтра вранці о восьмій годині моє серце зупиниться.

У трубці пролунали короткі гудки.

- Не зупиниться, - уперто прошепотів Джордж. - Чому вони хочуть, щоб я помер? – подумав він. - Вони підозрюють мене? Можливо. Хтось міг помітити, що на сеансі я повадився не так, як інші. Якщо завтра вранці о чверть на дев'яту я буду ще живий, то вони напевно все дізнаються.

- Марно сидіти тут і чекати кінця, - сказав він сам собі вголос.

Спустившись сходами, він знову вийшов надвір. Плакати, телевітрини, команди чужинців, що випадково проходили повз нього, вже ніяк не діяли на нього. Їхні думки ще проникали в його мозок, але вже не ставали наказами чи командами.

Перетинаючи бульвар, Джордж Нада помітив чужинця. Той стояв, напівприкривши очі і спершись на стіну будинку. Озирнувшись і не побачивши нікого довкола, Джордж обережно підійшов до нього. Потворний вигляд тварюки вже давно його не шокував і не лякав, Джордж навіть часто уявляв їх нормальними людьми. Ось цей, наприклад, був схожий на одного пияка, який...

- Йди геть, - просвистіла тварюка, вирячивши свої потворні очі на Джорджа.

На мить він відчув, як чиясь невидима залізна рука починає стискати йому горло. Але це відчуття тривало недовго, не довше, ніж йому знадобилося для того, щоб схопити з землі важкий камінь і щосили опустити його на голову Чародія. Блакитно-зелена кров хлинула з проломленого черепа, і ящір впав, ніяково підібгавши ноги. По його тілу пробігла коротка судома, і через півхвилини все було скінчено.

Джордж відтяг тіло до підвороття і обшукав його. У кишнях не виявилось нічого, крім маленького радіоприймача та вигадливо зроблених ножа та виделки. Радіо працювало, і з нього долинала незрозуміла нікому із землян мова чужинців. Джордж кинув приймач поруч із тілом, а ніж прихопив із собою.

- Далеко мені не втекти, - подумав він. — Але ж голими руками вони мене не візьмуть.

Однак, як не дивно, ніхто не завадив йому піти.

- А якщо спробувати розбудити решту? - думка, звичайно, була шалена, але чому б не спробувати, чорт забирай?

Джордж пройшов ще кілька кварталів і звернув у провулок. Тут мешкала Ліл, його подруга, яку він знав уже давно. Піднявшись на останній поверх старого сірого будинку, він натиснув кнопку дзвінка. Двері відчинила Ліл. На ній був довгий махровий халат та м'які домашні капці.

- Я хочу, щоб ти прокинулася... - почав він.

- А чого ти вирішив, що я сплю? - усміхнулася вона. - Проходь.

Він увійшов до вітальні. У дальньому кутку працював телевізор. Він швидко вимкнув його.

- Я не про це. Я мав на увазі прокинутися зовсім.

Ліл глянула на нього з нерозумінням, і, плюнувши на пояснення, він закричав:

- Прокидайся! Ти чуєш мене? Прокидайся!

- Та що з тобою, Джордже? - У голосі Ліл з'явилася підозрілість. Ти якийсь дивний сьогодні.

Джордж ударив її по щоці, і Ліл упала.

- Що ж це таке, Джордже? - кризь схлипування почув він. – Що я такого зробила?

Джордж зрозумів, що програв.

- Вибач, - пробурмотів він. - Я... це... ну загалом це був просто жарт.

Ліл подивилася на нього зі злістю та здивуванням одночасно.

- Твої жарти, Джордже, - почала вона і, вдихнувши більше повітря, хотіла продовжити, як раптом пролунав стукіт у двері.

— Хто це може бути? - спитав Джордж.

Замість відповіді Ліл лише низчала плечима.

- Я відкрию, а ти приведи себе в порядок.

Відчинивши двері, Джордж побачив чужинця.

- Чи не можна тихіше? - мерзенним голосом просичала тварюка.

На секунду Джорджу здалося, що перед ним стоїть звичайний чоловік середнього віку в літній сорочці з короткими рукавами. Видіння не покидало його навіть тоді, коли він вихопив з-за пазухи химерно прикрашений ніж і викинув руку вперед, цілячись чомусь не в груди, а в палаючі очі та потворно викривлений рот ящера.

Коли Джордж втягнув тіло всередину і зачинив двері, перед ним на килимі лежав уже звичайний Чародій.

- Хто це? - спитав він у Ліл, яка забилася в кут і дивилася на все, що відбувалося, круглими від страху очима.

- Це... це містер Коні, - прошепотіла вона. - Ти вбив його, вбив так просто...

- Перестань ревити, - крізь зуби процідив Джордж.

- Я не буду, присягаюсь не буду, тільки, заради бога, прибери цей ніж, - Ліл була близька до істерики.

- Заспокойся, я не торкнуся тебе, тільки зв'яжу. Але спершу ти скажеш мені, де квартира містера... е-е... Коні.

- Через двері ліворуч. Джордже, я знаю, ти хочеш мене вбити. Зроби це швидко, я не хочу, щоб мені було боляче. Будь ласка, Джордже, будь ласка.

Зв'язавши її простирадлами, він обшукав тіло Чародія. Нічого, крім маленького радіоприймача та ножа з виделкою.

Джордж швидко знайшов у коридорі потрібні двері і постукав. З-за дверей долинуло покашлювання, і нарешті пролунав голос:

- Хто там?

- Я друг містера Коні. Мені треба терміново побачити його.

- Він вийшов на хвилину, але незабаром повернеться.

Двері зі скрипом відчинилися, і перше, що побачив Джордж, були яскраво-жовті очі тварюки.

- Проходьте, будь ласка.

- Дякую, - відповів Джордж і увійшов, дивлячись собі під ноги. - Ви самі вдома? — спитав він, поки тварюка поралася із замком.

- Так, а чому ви запитуєте?

Замість відповіді Джордж вихопив ніж і по саму рукоятку встромив його в покриту лускою шию ящера.

У квартирі він виявив людські кістки та напівз'їдену руку. У ванній копошилися якісь мерзенні слимаки.

- Маленькі тварюки, - пробурмотів він і прикінчив їх усіх.

У кабінеті він знайшов зброю - щось на зразок короткої рушниці, яка безшумно стріляє отруєними стрілами.

Набивши кишені коробками зі стрілами, Джордж знову зайшов до Ліл. Побачивши його, вона затремтіла від жаху.

- Заспокойся, мала, - сказав він, відкриваючи її сумочку. - Мені просто потрібні ключі від твоєї машини.

Знайшовши їх, він спустився сходами і вийшов надвір. Машина Ліл була припаркована на своєму звичайному місці – біля цегляної стіни. Він упізнав її по вм'ятині на правому крилі.

Джордж завів мотор, виїхав на вулицю і поринув у нічне місто, освітлене світлом ліхтарів та рекламних вивісок. Кілька годин він проїздив безцільно, повертаючи на перші ж вулиці, які йому траплялися, ніби шукаючи щось. Радіо безперервно передавало повідомлення про небезпечного злочинця на ім'я Джордж Нада, одержимого манією вбивства. Голос диктора - Чародія був трохи тривожним. З чого б це? Що він може зробити в одиночку?

Раптом Джордж помітив, що дорога, якою він їхав, перекрита. Злегка пригальмувавши, він звернув на бічну вулицю.

- Ну що ж, хлопче, - сказав він сам собі. - Вони перекривають тобі шлях із міста.

Неважко було здогадатися, що в поліції вже все знають та шукають машину Ліл. Джордж кинув автомобіль на стоянці і спустився в метро. По випадковості Чародіїв там не виявилось - чи вони були налякані, чи просто було вже пізно. Коли через кілька зупинок одна з тварюк сіла у вагон, Джордж вийшов, вирішивши не випробувати долю.

Піднявшись нагору, він побачив бар і зайшов туди. По телебаченню передавали екстрене повідомлення, і диктор знову і знову повторював ті самі слова: "Ми твої друзі. Ми твої друзі". Клята тварюка була чимось налякана. Чим? Що може зробити проти них одинак?

Джордж замовив пиво.

І раптом він зрозумів, що цей Чародій на телеекрані безсилий проти нього. Джордж подивився на тварюку так само спокійно, ніби перед ним була звичайна людина або якийсь неживий предмет.

- Вони все ще вірять у те, що мають наді мною владу, - думав він. – І не знають, що є насправді.

На екрані з'явилася його фотографія і Джордж швидко відійшов від стійки. На очі йому попався телефон-автомат. Нанишпоривши в кишені дріб'язок, він набрав номер:

- Алло, Робінсоне?

- Я слухаю.

- Говорить Джордж Нада. Тепер я знаю, що потрібно, щоб розбудити людей.

- Що? Джордже Нада, не вішайте слухавку. Де ви знаходитесь? - у його голосі відчувалися істеричні нотки.

Джордж повісив слухавку, заплатив за пиво і квапливо вийшов. Вони могли простежити, звідки був дзвінок. Він знову спустився у метро. Тепер він знав, куди їхати.

Вже стемніло, коли Джордж увійшов до будівлі однієї з найбільших міських телекомпаній. Поглянувши на покажчик, він попрямував до ескалатора. Поліцейський, що стояв біля входу до студії, впізнав його.

- Джордже Нада! - злякано видихнув він.

Отруєна стріла встромилася йому в плече, і він осів, навіть не охнувши. Переступивши через тіло, Джордж увійшов до студії. Теле- та звукооператор, режисер та його помічник навіть і не зрозуміли, що відбувається – отруєні стріли робили свою справу швидко та безшумно. За вікном уже вили поліцейські сирени і лунали окрики чужинців. Диктор за пультом повторював, не підозрюючи ні про що:

– Ми твої друзі. Ми твої друзі.

Коли Джордж вистрілив, він так і залишився сидіти з розплющеними очима. Джордж встав поруч із ним і, намагаючись не потрапити в камеру, заговорив на зразок чужинців:

- Прокидайтесь! Прокидайтесь! Шукайте нас та вбивайте! Усіх! До одного!

Того ранку все місто почуло голос Джорджа, що ховався під виглядом Чародія. Місто прокинулося, і почалася велика війна.

Але Джордж не дожив до перемоги, яка таки настала. Він помер від серцевого нападу. Рівно о восьмій годині ранку.